

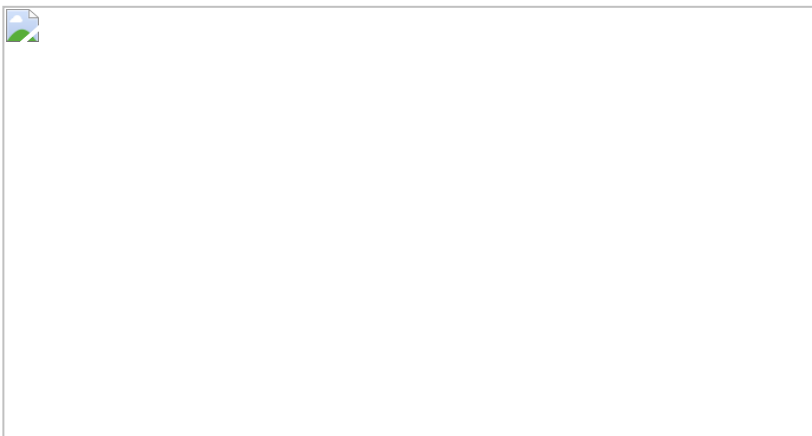
Antisemitisme in België

Door: Franklin ter Horst (Aangemaakt: 23 augustus 2014) (Laatste bewerking: 27 juni 2020)

Hoewel [antisemitisme in België](#) [wijdverspreid is](#) en veel facetten heeft, krijgt het weinig internationale aandacht. Twee actuele problemen hebben dit enigszins veranderd. Een daarvan is het proces in Brussel van de Franse burger Mehdi Nemmouche, een Frans staatsburger van Algerijnse afkomst en lid van de Soenitische [terreurbeweging ISIS](#) die werd beschuldigd van de aanslag in het Joods Museum in Brussel op 24 mei 2014. Bij deze aanslag werden vier mensen vermoord waaronder het [Israëliësch echtpaar](#) Mira (53) en Emmanuel Riva (54). De wapens die hij tijdens de aanslag had gebruikt waren bij zijn arrestatie in Marseille zelfs in een IS(IS)-vlag gewikkeld. Hij blijkt bij deze terreurbeweging gediend te hebben als ontvoerder en folteraar in Syrië. Nemmouche was tevens bezig een grote aanval tijdens Bastille Day vieringen in Parijs op 14 juli 2014 voor te bereiden. Honderden anderen zoals Nemmouche, zijn teruggekeerd naar Europa om te moorden en chaos te creëren. Voorbeelden zijn ook te zien geweest tijdens [de aanslagen in Parijs in november 2015](#).

De andere kwestie is het verbod op onverdoofde rituele slachtingen in de regio Vlaanderen, een verbod dat begin 2020 in werking trad. De meeste Joden in die regio, van wie er velen orthodox zijn, wonen in Antwerpen. In de Waalse regio geldt hetzelfde verbod in 2019. Dit verbod doet ook pijn aan moslims die halalvlees nodig hebben, dat, net als koosjer vlees, afkomstig is van dieren die zonder verdoving zijn geslacht. Deze twee kwesties vormen slechts het topje van de antisemitische ijsberg in België. De opperrabbin van Brussel, Albert Guigui, draagt niet langer een kippa in het openbaar vanwege angst voor geweld. In 2001 werd hij aangevallen door vijf Noord-Afrikaanse jongeren die hem vervloekten en in zijn gezicht spuugden. Eén schopte hem zelfs in zijn gezicht. Aan het begin van 2019 kwam een YouTube-video van Muhammad Toujgani 2009, imam van de El Khalil-moskee in Brussel, onder de aandacht van de Belgische Liga tegen Antisemitisme (LBCA). [Daarin predikte](#) Toujgani:

Heer, meester van werelden, vervul de harten van de Zionistische onderdrukkers met vrees“, zegt Toujgani in de preek van 31 minuten. *“Heer, vervul hun harten met angst. Heer, laat de aarde onder hun voeten beven. Heer, maak het bloed van de martelaren een wapen onder de voeten van de Zionistische onderdrukkers en moge dit bloed een vuur ontsteken dat hen verbrandt en een wind begint die hen uitdroogt. [...] O Heer, verscheur ze.*

Toen de tien jaar oude video in de aandacht kwam, verontschuldigde Toujgani zich ervoor. Toujgani is kandidaat om tot president van de Conferentie van Belgische Imams te worden benoemd.

Toen de voormalige socialistische premier [Elio Di Rupo](#) de manier waarop België regeerde aanviel, zei hij: “Het is een Antwerps diamanthandelaar die we vandaag hebben.” Hoewel de Joodse deelname aan de Antwerpse diamantindustrie sterk is afgenomen, blijft het imago grotendeels

Joods. Men zou Di Rupo’s uitdrukking kunnen beschouwen als een parafrase van de klassieke Europese antisemitische inzet van de naam Rothschild, die wordt gebruikt als code om hebzuchtige kapitalisten te symboliseren. Di Rupo schreef op Twitter na de moorden op Charlie Hebdo en de moord op vier Joden in een supermarkt in Parijs: “Ik ben Charlie. Ik ben Joods. Ik ben Palestijns.” Nadat Gilad Shalit in 2006 was ontvoerd, werd door Di Rupo een persverklaring uitgegeven waarin hij zei dat Israël dit zou gebruiken als voorwendsel om een oorlog met Libanon te beginnen.

Een aantal politieagenten die onder een Brusselse politiecommissaris hadden gediend, klaagden over de vermeende haat van laatstgenoemden in de afgelopen jaren tegen homo’s, buitenlanders en Joden. Twee politieagenten met Joodse roots werden naar zijn kantoor geroepen en moesten luisteren naar Nazi-liederen. De betreffende commissaris heeft ook de Holocaust ontkend. Een universitair docent en senior executive van de grote Belgische vakbond ACOD – het General Center of Public Services – schreef dat *“Israël Palestijnen vergiftigt en hun kinderen vermoordt om hun organen te gebruiken.”* Andre Gantman, een voormalig Joods gemeenteraadslid in Antwerpen, zegt dat toen hij in 2009 aan de Universiteit van Antwerpen sprak, een jonge

moslim in het wit hem vroeg: “*Vloeit er menselijk bloed in uw aderen?*” Gantman zei de pogingen van de man om hem te ontmenselijken hem herinnerden aan de nazi-ideologie.

Politicooloog en professor Joël Kotek is 's werelds toonaangevende expert op het gebied van antisemitische cartoons. Hij geeft les aan de Franstalige Vrije Universiteit in Brussel. Kotek stelt dat “*anti-Zionisme een civiele religie is geworden in België ... Zijn bijbel luidt dat alles wat er in het Midden-Oosten gebeurt de schuld van Israël is.*” “Zelfs schoolboeken in België hebben een anti-Israëlische politieke voorkeur. Een Nederlandstalig handboek in de zesde klas instrueerde studenten om zinnen hardop voor te lezen met de juiste intonatie. Eén zin luidde: “*Toen een Palestijns kind in Jeruzalem zag dat er een Joodse soldaat arriveerde, kromp hij in lkaar van angst.*” Soms bevatten schoolboeken antisemitische ideeën. Een illustratie in het 2016 handboek over aardrijkskunde Polaris GO! 3 voor Vlaamssprekende middelbare scholieren toont een dikke orthodoxe jood die in een overvolle badkuip hangt, terwijl een Palestijnse vrouw nauwelijks haar emmer met water kan vullen.

Joel Rubinfeld, die de LBCA oprichtte en er de voorzitter van is, moet worden geprezen voor het bestrijden van het wijdverspreide antisemitisme van België. Hij heeft gezegd dat zijn organisatie in de afgelopen drie jaar “*een dozijn gevallen van Joodse schoolstudenten op openbare scholen had ondergaan die het slachtoffer waren van antisemitisch pesten.*” Hij voegde eraan toe dat de realiteit is dat “*zij, en niet de antisemitische agressors de scholen dienden te verlaten.*” De Britse cineast Ken Loach ontving een eredoctoraat van de Nederlandstalige Vrije Universiteit van Brussel. Hij steunt de boycot van Israël en heeft de acties van Israël vergeleken met die van nazi-Duitsland. Een voormalig socialistisch Europarlementariër, Veronique de Keyser, heeft eens gezegd dat ze de Israëlische ambassadeur zou willen wurgen als hij de veiligheidsproblemen van het land met haar zou bespreken.

Verschillende studies over antisemitisme onder schoolkinderen in Europa werden uitgevoerd door een Belgische socioloog, Mark Elchardus. Hij ontdekte dat op de Nederlandstalige scholen in Brussel en in de Vlaamse steden Antwerpen en Gent, 50% van de moslimleerlingen antisemitische attitudes had. Onder andere leerlingen was het slechts 10%. Een moslimorganisatie klaagde over de studie van Elchardus in het Centrum voor gelijke kansen en de strijd tegen antisemitisme. Hoewel de klacht zonder meer moest worden afgewezen, zei Elchardus dat er een maand lang juridische experts nodig waren om te concluderen dat het een valse beschuldiging was. De bovengenoemde reeks misdrijven is slechts een kleine selectie van incidenten van antisemitisme en anti-Israëlisme die zich in België voordoen.

In het verleden hebben de leiders van het land de noodzaak gevoeld universele jurisdictie toe te passen voor wat betreft misdaden tegen de menselijkheid, oorlogsmisdaden en genocide. Elke burger ter wereld zou een klacht tegen iemand kunnen indienen bij de Belgische rechtbanken, die vervolgens zou kunnen beslissen over strafrechtelijke vervolging. De klacht had geen enkel verband met België. Voor een land met misschien wel het meest afschuwelijke koloniale verleden van de wereld, lijkt dit absurd. De gelegenheid werd te baat genomen door verschillende overlevenden en familieleden van de slachtoffers van de moorden op honderden Palestijnen in de vluchtelingenkampen Sabra en Shatila in Libanon in 1982. Hun klacht was niet gericht tegen enig bekend lid van de Libanese christelijke militie die zich daadwerkelijk hadden ingezet. de moorden. In plaats daarvan richtte het zich op de Israëlische premier Ariel Sharon en twee Israëlische generaals.

De Belgische onderzoeksrechter besliste dat er geen basis was voor vervolging, maar de Belgische rechtbank besloot toch te vervolgen. Daarna, onder de universele wet van België, werd een klacht ingediend tegen de Amerikaanse president George Bush, Sr., minister van Buitenlandse Zaken Colin Powell, en generaal generaal Schwarzkopf, voor zijn rol in de Golfoorlog van 1991. De VS vertelden België dat als het proces zou doorgaan, het hoofdkwartier van de NAVO uit Brussel zou worden getrokken. Het Belgische parlement reageerde door de wet te wijzigen en het Sharon-proces liep ten einde.

Terug naar: [Inhoud](#)